

UZASADNIENIE

Powód M. C. wniósł do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy pozew, którym domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 84 536,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 4 listopada 2016r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż jego pojazd marki B. (...) nr VIN (...) jest ubezpieczony w zakresie ubezpieczenia AC u pozwanego. Dodał, że samochód ten uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia, które miało miejsce w dniu 28 października 2017r. W wyniku postępowania likwidacyjnego z AC pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 37 973,64 zł. Powód stwierdził również, że zgodnie z kosztorysem sporządzonym przez warsztat (...) Sp. z o.o. wartość naprawy pojazdu wynosi 122 509,71 zł.

W dalszych rozważaniach powód wyjaśnił, iż pismem z dnia 8 stycznia 2018r. wezwał pozwanego do zapłaty, a ten odmówił spełnienia tego roszczenia. Wskazał również, że pozwany przesłał zweryfikowany kosztorys, w którym uznał koszty do kwoty 65 777,99 zł.

Postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2018r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i sprawę przekazał według właściwości do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy. /k. 65/

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż otrzymał zgłoszenie szkody określonej w pozwie i co do zasady nie kwestionuje swojej odpowiedzialności. Potwierdził również, że wypłacił powodowi kwotę 37 973,64 zł tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu marki B. o nr rej. (...).

Dodał też, że aktualne jest jego stanowisko zajęte w toku postępowania likwidacyjnego i wskazał, że brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa. W ocenie pozwanego ustalone w niniejszej sprawie odszkodowanie za naprawę przedmiotowego pojazdu w całości kompensuje szkodę.

W dalszej części uzasadnienia, pozwany wskazał, iż integralną częścią umowy ubezpieczenia są Ogólne warunki ubezpieczeń komunikacyjnych ustalone uchwałą Zarządu (...) S.A. z dnia 24 grudnia 2013r. Zgodnie z umową obowiązkiem pozwanego jest spełnienie określonego świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, przy czym świadczenie to polega na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę. Powołując się na par. 7 ust. 1 OWU pozwany wyjaśnił, iż zakresem AC objęte są przy tym szkody polegające na uszkodzeniu, zniszczeniu lub utracie pojazdu, jego części lub wyposażenia, wskutek zajścia wypadku ubezpieczeniowego w okresie ubezpieczenia z zastrzeżeniem par. 12 OWU. Pozwany przyznał również, że wysokość odszkodowania ustala się z uwzględnieniem zasad określonych w warunkach umowy i sposobu naprawy pojazdu w wybranym przez ubezpieczonego warsztacie wykonującym naprawę, w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E. z zastosowaniem: 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu; 2) stawki za robociznę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu; 3) cen części zamiennych ustalonych stosowanie do ust. 3 i 4; 4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemie A. lub E..

Jak dalej wyjaśnił pozwany, powód nie udokumentował kosztów naprawy pojazdu fakturami VAT i z tego względu zastosowanie w tym przypadku znajdują postanowienia par. 19 ust. 7 OWU w zw. z par. 19 ust. 3 pkt. 2 OWU. Przyjęta przez pozwanego stawka za robociznę, uwzględnione części zamienne oraz materiały lakiernicze i normalia, spełniają w ocenie pozwanego wymagania techniczne do wykonania napraw powypadkowych zgodnie z technologią zalecaną przez producenta pojazdu. Z tego też względu strona pozwana uznała, iż brak jest podstaw do zmiany

dotychczasowego stanowiska w zakresie należytej powodowi odszkodowania. Pozwany wskazał nadto, że strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów, które pozwoliłyby określić faktyczne poniesione na naprawę pojazdu koszty. Podniósł również, że przedłożony przez powoda kosztorys ma charakter jedynie hipotetyczny i zakłada naprawę samochodu z wykorzystaniem najdroższych na rynku oryginalnych części serwisowych pochodzących z baz producenta i oficjalnego importera tej marki pojazdu w kraju. Z tego względu nie może być równoważny z wysokością szkody w uszkodzonym pojeździe.

Pozwany nie podzielił ponadto stanowiska powoda, jakoby Ogólne warunki ubezpieczenia komunikacyjnego zawierały w swej treści klauzule niedozwolone w rozumieniu kodeksu cywilnego. Pozwany ocenił, że żądanie odsetek jest bezpodstawne, gdyż bezsporna kwota odszkodowania została wypłacona stosownie do treści OWU.

Pismem z dnia 13 marca 2018r. Pozwany oświadczył, iż skierował do powoda propozycję ugodowego zakończenia sporu, która pozostała bez odpowiedzi. /k.108/

W dalszym toku strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Powód jest właścicielem pojazdu marki B. (...) o numerze identyfikacyjnym VIN: (...).

W dniu 17 kwietnia 2015r. w/w samochód uczestniczył w wypadku drogowym, w związku z którym doszło do jego znacznego uszkodzenia.

W dacie tego zdarzenia powoda z pozwanym łączyła umowa ubezpieczenia tegoż pojazdu w zakresie autocasco w wariantcie komfort, które obejmowało: wariant serwisowy, (...) ochronę zniżek, stałą wartość pojazdu oraz niepamięjszenie sumy ubezpieczenia. Suma ubezpieczenia została ustalona na kwotę 289 300 zł, w której ujęto podatek VAT. Integralną częścią powyższej polisy były Ogólne warunki ubezpieczeń komunikacyjnych (dalej OWU).

Powód zgłosił pozwanemu szkodę komunikacyjną. W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, pozwany wypłacił powodowi kwotę 37 973,64 zł tytułem odszkodowania. Powód przedstawił pozwanemu odrębny kosztorys sporządzony przez warsztat samochodowy (...) Sp. z o.o., na podstawie którego koszt naprawy przedmiotowego samochodu oszacowano na 122 509,71 zł.

/okoliczności bezsporne/ a nadto: kosztorys, k. 13-22; ubezpieczenie komunikacyjne, polisa nr (...), k. 11-12; akta szkody, k. 90; (...) Ogólne warunki ubezpieczenia komunikacyjnych, k. 44-59v.

Pismem z dnia 4 stycznia 2018r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 87 461,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 grudnia 2016r. do dnia zapłaty wynikającej z różnicy pomiędzy wypłaconą kwotą 35 048,05 zł, a kwotą kosztów naprawy pojazdu B. (...) wynikającą ze sporządzonego przez warsztat (...) Sp. z o.o. kosztorysu naprawy - 122 509,71 zł.

DOWÓD: pismo z dnia 4 stycznia 2018r., k. 60-61.

Pojazd powoda przed zdarzeniem z dnia 28 października 2016r. posiadał nienaprawione uszkodzenia niezwiązane z tym zdarzeniem. Samochód ten przed tym wypadkiem był również naprawiany w sposób sprzeczny z technologią naprawy producenta pojazdu.

Uszkodzenia pojazdu objętego niniejszym powództwem, które zostały określone w prywatnej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu nr (...) przedłożonej przez powoda, tylko w części pozostają w związku ze zdarzeniem z dnia 28 października 2016r.

Koszty naprawy pojazdu powoda w zakresie uszkodzeń związanych przedmiotową szkodą przeprowadzonej zgodnie z technologią producenta przy uwzględnieniu zasad naprawy pojazdu, także w świetle zasady udzielonej gwarancji, w sposób przywracających pojazd do stanu sprzed szkody, przy zastosowaniu części oryginalnych, bądź zamienników,

tylko jeśli przewidziane są u producenta oraz w autoryzowanych zakładach naprawczych, które posiadają uprawnienia do naprawy tej marki pojazdów zgodnie z technologią producenta wynosiły 71 834,87 zł.

DOWÓD: opinie zasadnicza i uzupełniająca biegłego sądowego mgr inż. J. K., k. 130-135, 143-172

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie w/w dokumentów, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu, a strony procesu również nie składały zastrzeżeń, co do ich wiarygodności.

Poddając ocenie przedłożony przez powoda kosztorys naprawy sporządzony przez warsztat samochodowy (...) Sp. z o.o. wskazać należy, iż nie mógł on stanowić podstawy zasądzenia na rzecz strony powodowej jakiegokolwiek kwoty odszkodowania. Przede wszystkim powyższa konstatacja wynika z faktu, że pozwany kwestionował oszacowany tym dokumentem koszt naprawy. Zagadnienie rozmiaru szkody i skorelowanego z nią rozmiaru odpowiedzialności pozwanego była przedmiotem ustaleń w niniejszym procesie. Zostało ono rozstrzygnięte przy wykorzystaniu opinii biegłego sądowego. W oparciu o przedłożoną kalkulację naprawy, powód mógł jedynie orientacyjnie oszacować wartość należnego mu odszkodowania i w oparciu o tę wiedzę skierować sprawę na drogę postępowania sądowego. Mając powyższe rozważania na względzie, wskazać należy, iż przedmiotowy dokument prywatny nie stanowił podstawy poczynionych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W związku z tym, iż w niniejszej sprawie konieczne było pozyskanie wiedzy specjalistycznej, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego mgr inż. J. K. z zakresu techniki samochodowej i szacowania szkód komunikacyjnych na okoliczność ustalenia całkowitych kosztów naprawy pojazdu powoda przeprowadzonej zgodnie z technologią producenta przy uwzględnieniu zasad naprawy pojazdów, także w świetle zasady udzielonej gwarancji, w sposób przywracających pojazd do stanu sprzed szkody, przy zastosowaniu części oryginalnych, bądź zamienników tylko jeśli przewidziane są u producenta oraz w autoryzowanych zakładach naprawczych, które posiadają uprawnienia do naprawy tej marki pojazdów zgodnie z technologią producenta, ceny mają być określone wartościami rynkowymi brutto.

Dodatkowo, zgodnie z wnioskiem strony pozwanej, Sąd rozszerzył powyższą tezę dowodową na okoliczności:

- czy pojazd marki B. o nr rej. (...) przed zdarzeniem z dnia 28 października 2016r. posiadał uszkodzenia niezwiązane z tym zdarzeniem,
- czy pojazd marki B. o nr rej. (...) przed zdarzeniem z dnia 28 października 2016r. Naprawiany był w sposób sprzeczny z technologią naprawy producenta pojazdu;
- czy uszkodzenia pojazdu marki B. o nr rej. (...) określone w prywatnej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu nr (...) przedłożonej przez powoda pozostają w związku ze zdarzeniem z dnia 28 października 2016r. /k.120/

Sąd pominął zastrzeżenia pozwanego dotyczące opinii biegłego zawarte w piśmie procesowym z dnia 7 maja 2021r, w którym pozwany domagał się sporządzenia przez biegłego sądowego J. K. pisemnej opinii uzupełniającej celem ustalenia wysokości kosztów naprawy pojazdu powoda w związku ze szkodą z dnia 28 października 2016r. z uwzględnieniem treści Ogólnych warunków ubezpieczeń komunikacyjnych. Zdaniem Sądu, rozszerzenie tezy dowodowej w proponowanym przez pozwanego kształcie jest niedopuszczalne, albowiem biegły byłby zobowiązany poddać analizie postanowienia Ogólnych warunków umowy, a zatem odnieść do niej pod kątem prawnym, co wykracza poza jego kompetencje. Ocena prawna należy bowiem wyłącznie do Sądu i takiej oceny treści umowy łączącej strony Sąd dokonał, także w świetle treści Ogólnych warunków ubezpieczeń komunikacyjnych. Wnioski wypływające z tej oceny przedstawione zostały w dalszej części uzasadnienia. W tym miejscu wskazać jedynie należy, iż ocena ta legła u podstaw sformułowania przez sąd tezy w zakresie dowodu z opinii biegłego. Z tych też względów zastrzeżenia pozwanego do opinii należało uznać za niezasadne.

Poddając opinię biegłego ocenie prawnej, wskazać należy, iż była ona kompletna, rzeczowa i należycie umotywowana. Biegły podczas jej sporządzania wykorzystał szeroki materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy, a swoje

wnioski oparł na fachowej wiedzy, która w przypadku tego biegłego jest poparta wieloletnim doświadczeniem zawodowym. Konkluzje opinii były nadto przejrzyste i pozwalały osobie nie posiadającej fachowej wiedzy przeanalizować tok rozumowania osoby ją sporządzającej. Wobec powyższego, opinię należało uznać za miarodajne źródło wiedzy, w oparciu o które możliwe było ustalenie wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego żądanie powoda zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie bezspornym pomiędzy stronami procesu był zakres uszkodzeń pojazdu, a także objęcie go ochroną ubezpieczeniową przez pozwanego w dacie powstania szkody. Strony procesu nie kwestionowały również, iż na etapie postępowania likwidacyjnego powodowi wypłacono kwotę 37 973,64 zł.

Osią sporu było natomiast ustalenie, czy pozwany jako ubezpieczyciel w sposób pełny zrekompensował szkodę wyrządzoną w mieniu powoda, a jeśli nie - to w jakiej części jest on zobowiązany do zapłaty brakującej części odszkodowania.

Przechodząc do rozważań merytorycznych, wskazać należy, iż swoje roszczenia w niniejszej sprawie powód wywodził z zawartej z pozwanym zakładem ubezpieczeń umowy ubezpieczenia autocasco (AC). Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowią zatem przepisy art. 805 § 1 k.c. i art. 824 § 1 k.c. Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przepis art. 824 § 1 k.c. stanowi jednocześnie, że o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Wskazać należy, że zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 1 lit. a i b OWU wybór opcji ubezpieczenia ze stałą wartością pojazdu oraz wariantu serwisowego wiązał się z obowiązkiem zapłaty wyższej składki ubezpieczeniowej. W przedmiotowej sprawie pozwany nie wykazał, aby mimo powyższego zastrzeżenia, powód opłacał składkę niższą, tj. w takiej wysokości jak w przypadku wyboru wariantu ubezpieczenia bez opcji. Nie ulega wątpliwości, że w razie wyboru wariantu ze stałą wartością pojazdu, z czym skorelowany jest obowiązek zapłaty dodatkowej składki ubezpieczeniowej, poziom ochrony ubezpieczeniowej nie może być taki sam, jak w przypadku zawarcia umowy ubezpieczenia bez takiej opcji.

Zgodnie z par. 19 ust. 3 OWU, z zastrzeżeniem ust. 4 koszty naprawy pojazdu w przypadku wyboru wariantu serwisowego (wybranego przez powoda) ustalane są na podstawie cen części oryginalnych. W niniejszej sprawie powód zawarł umowę ubezpieczenia na okres od 14 kwietnia 2016r. do 16 kwietnia 2017r. w wariantcie serwisowym według cen części oryginalnych z 23 % podatkiem VAT płacąc łącznie 7953 zł składki. Natomiast ujawniony w sprawie materiał dowodowy wykazał, iż pozwany na etapie likwidacji szkody wypłacił powodowi odszkodowanie ustalone w oparciu o ceny obowiązujące w wariantcie optymalnym, co w ocenie Sądu stanowiło nienależyte wykonanie zobowiązania umownego.

W paragrafie 19 ust. 5 zdanie ostatnie OWU wskazano, iż (...) ustala odszkodowanie w sposób przewidziany w niniejszym ustępie **pod warunkiem przedstawienia rachunków lub faktur VAT dotyczących robocizny, części zamiennych, materiałów lakierniczych i normaliów**. Ustęp 7 tego postanowienia stanowi natomiast, iż w razie nieprzedstawienia rachunków lub faktur VAT, o których w ust. 5, (...) wypłaca bezsporną część odszkodowania ustaloną na podstawie wyceny (...) sporządzonej w oparciu o zasady zawarte w systemie A. lub E. z zastosowaniem: 1) norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu; 2) stawki za robociznę ustalonej przez (...) w oparciu o średnie ceny usług stosowane przez warsztaty porównywalnej kategorii do warsztatu wykonującego naprawę, działające na terenie miejsca naprawy pojazdu; 3) **cen części zamiennych ustalonych w wariantcie optymalnym**, 4) cen materiałów lakierniczych i normaliów zawartych w systemie A. lub E..

Zgodzić należy się ze stanowiskiem strony powodowej, która wskazała, iż w/w postanowienia zawarte w OWU w par. 19 ust. 5 zd. ostatnie oraz w ust. 7 pkt. 3) stanowią niedozwolone klauzule umowne.

Zgodnie z art. 385 (1) § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne).

Uzależnienie zapłaty odszkodowania zgodnie z wariantem serwisowym od przedstawienia rachunków i faktur za naprawę pojazdu jest nieuczciwe i godzi w zasady współzycia społecznego. Przede wszystkim należy wskazać, iż powód wybrał jedną z droższych opcji ubezpieczenia AC, za którą zapłacił wysoką składkę. Oczywistym jest również, że obowiązek wypłaty odszkodowania wynikający z zwartej dobrowolnej umowy ubezpieczenia AC powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy. Decyzja o dokonaniu naprawy samochodu bądź jej zaniechaniu nie ma wpływu na okoliczność doznanego uszczerbku majątkowego. Sąd doszedł do przekonania, iż brak jest uzasadnienia dla stanowiska różnicującego zakres obowiązku odszkodowawczego od faktu naprawy samochodu. Istotą stosunku zobowiązaniowego jest m.in. ekwiwalentność wzajemnych świadczeń. W przypadku ich dysproporcji, strona która świadczyła „więcej” może powołać się na zarzut bezpodstawnego wzbogacenia przeciwko temu, kto świadczył odpowiednio „mniej”. Skoro zatem powód chcąc mieć zapewnioną najdogodniejszą obsługę likwidacji potencjalnej szkody w jego mieniu (tu: samochodzie marki B. (...)) wybrał droższy wariant ubezpieczenia, za który zapłacił odpowiednio wyższą stawkę, to od pozwanego oczekuje się, iż w razie zaistnienia zdarzenia objętego umową, uszczerbek majątkowy zostanie w pełni zrekompensowany. Tymczasem, umowa z pozwanym obejmująca Ogólne warunki ubezpieczenia, poza niekwestionowanymi postanowieniami, przewiduje ograniczenia, w których konsument (powód) nie może otrzymać świadczenia pieniężnego odpowiadającego wartości szkody określonej dla wybranego przez niego wariantu, co należy uznać za nieuczciwe zachowanie profesjonalnego podmiotu ubezpieczeniowego. Postanowienia te godzą ponadto w równowagę kontraktową stron i wprowadzają nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków wynikających z umowy na niekorzyść powoda, rażąco naruszając jego interes jako konsumenta.

Mając te okoliczności na uwadze, uzasadnionym jest przyznanie powodowi odszkodowania, które będzie w sposób pełny kompensować jego uszczerbek w mieniu, z pominięciem abuzywnych postanowień OWU.

Ujawniony w sprawie materiał dowodowy, bezsprzecznie wykazał, iż koszty naprawy pojazdu powoda do stanu sprzed zdarzenia szkodzącego, które miało miejsce w dniu 28 października 2017r. wynoszą 71 834,87 zł. Skoro pozwany na etapie likwidacji szkody przyznał powodowi kwotę 37 973,64 zł odszkodowania, winien on dopłacić jeszcze na rzecz powoda 33 861,23 zł, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powód nie wykazał, w jakiej dacie szkoda została zgłoszona pozwanemu. Pozwany kwestionował natomiast datę wymagalności roszczenia powoda. W ocenie Sądu bez wątpienia niezasadne było żądanie przez powoda odsetek za opóźnienie od dnia 04.11.2016 r., gdyż zdarzenie wyrządzające szkodę miało miejsce blisko rok później - w dniu 28.10.2017 r. Ostatecznie Sąd uznał, iż roszczenie powoda stało się wymagalne po upływie 7 dni od daty doręczenia pozwanemu odpisu pozwu (co miało miejsce w dniu 05.11.2018 r.).

Żądanie powoda przewyższające powyższą kwotę jako nieuzasadnione, należało oddalić, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. , zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powód wygrał niniejszy proces w 40%, a pozwany w 60%. Koszty poniesione przez powoda to: wynagrodzenie za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej- 5400zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1000 zł, opłata sądowa od pozwu w wysokości 4 389 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, co w sumie daje kwotę 10 806 zł, 40% z sumy tych kosztów to: 4322,40 zł (10 806 x 40%). Koszty pozwanego to: wynagrodzenie za czynności radców prawnych w stawce minimalnej- 5400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, co łącznie daje 5417 zł, 60% sumy tych kosztów to 3 250,20 zł ((...) 60%). Różnica na korzyść strony powodowej to 1072,20 zł, którą to kwotę pozwany winien zwrócić powodowi (punkt III sentencji wyroku).

W sprawie konieczne było powołanie biegłego, który sporządzili dwie opinie pisemne, których łączny koszt wyniósł 2427,68 zł. Po odliczeniu zaliczki uiszczonej przez powoda w kwocie 1000 zł Skarb Państwa tymczasowo poniósł koszty związane z wynagrodzeniem za opinie biegłego w kwocie 1427,68 zł. Biorąc pod uwagę stosunek, w jakim strony wygrały sprawę, na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążył strony na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Bydgoszczy kwotami wskazanymi w pkt IV i V sentencji wyroku (odpowiednio 60 % i 40 % kwoty 1427,68 zł).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

SSO Agnieszka Dutkiewicz

Z:

1. odnot.
2. odpisy wyroku z uzasadnieniem dor. pełnomocnikom stron;
3. kal. 14 dni